

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

únor 2/2005

Pokusení Krista
(Oldřich Holubář)

Morning prayer Jaroslav Sýkora

Jsem tak trochu nespív.
Jako kdybych se vlastnil!
Říkám-li, že jsem svůj,
patrně jsem se zasníl.

Kdo jsem, abych byl sebou
a nebyl někdo jiný?
A nejsem já tebou,
jenž prost jsi vši viny?

Je snad vina tím,
co zbavuje mě jáství,
co není nikdy mým,
ale jen tvé vlastní?

Odpusť mi mé viny,
Pane a Bože můj.
Tys tím, kdo je jiný
a já chci být tvůj.

Nevěříme. Ale proč vlastně?*Zdroj: Lidové noviny**Autor: PETRUŠKA ŠUSTROVÁ***Úhel pohledu**

Mladí muži moc nestojí o studium na teologických fakultách a přijetí kněžského svěcení. Zájem o kněžské povolání v Česku klesá. Neznamená to sice, že počet neobsazených farností bude postupně růst, protože Česká republika je například pro polské kněze misijním územím, je to nicméně jev, který stojí za pozornost. Můžeme ho hodnotit různě. Můžeme žetel úpadku víry, která s sebou nese úctu ke křesťanským hodnotám, anebo se z něj naopak můžeme radovat a říkat si, že naše společnost kráčí v čele pokroku. Záleží na tom, jak se na náboženskou (nejen křesťanskou) víru díváme. Popsaná situace nepochybně nesouvisí jen se stavem církve či církví; víc ji ovlivňuje celkové naladění společnosti. Česká společnost je ve srovnání s jinými neobyčejně nenáboženská a výrazně ateistická. Neplatí to přitom až v posledních letech, nýbrž tradičně. Český ateismus bývá zhusta přičítán rekatolizaci po třicetileté válce, což je ovšem pohled značně povrchní. V devatenáctém století byla v českých zemích náboženská víra zakořeněná zhruba tak, jako jinde ve střední Evropě, takže je absurdní hledat příčiny českých postojů ve století sedmnáctém.

Historický exkurs:

Jedním z prvních činů, jimiž Pražané na sklonku roku 1918 oslavili vznik novodobého Československa, bylo stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Sloup podle nich symbolizoval tři sta let nadvlády habsburského rodu, úzce spjatého s katolickou církví. Nemá smysl zde vyvracet omyly a dezinterpretace, které jsou s tímto názorem spojeny, ani odsuzovat netoleranci tehdejších bořitelů symbolu k jinak smýšlejícím spoluobčanům. Stačí poznamenat, že titíž Habsburkové vládli i v rakouském záboru Polska, v dnešním Slovinsku, Maďarsku a dalších zemích, kde se ateismus podobný českému neprosadil. Kdyby se člověk v tomto problému orientoval podle diskusí na hojně navštěvovaných internetových stránkách, dospěl by k závěru, že jejich účastníci chovají ke křesťanství a zejména ke katolické církvi hluboký odpor. Zároveň by zjistil, že diskutující mají o náboženství (a zejména o katolické církvi) jen velmi matnou představu. Těžko posoudit, nakolik tyto diskuse odrážejí názor většiny české společnosti, nabízejí nicméně poměrně ucelený pohled jisté její části. V tomto pohledu je katolická církev reakční, tmářská instituce, která už stovky let dusí veškeré poznání a nepřipouští žádnou myšlenkovou pluralitu. Příslušníci starší generace tento pohled důvěrně znají; je doslova totožný s názorem komunistické propagandy. Přitom ho často zastávají lidé mladí, kteří těžko mohou být zasaženi někdejší propagandou.

Křesťanské hodnoty

Takřka nikdy se nesetkáme s diskusí o tom, čím křesťanské hodnoty prospívají společnosti, o tom, že evropská etika je od raného středověku budována na desateru přikázání, a že Desatero tkví v samém principu našeho vnímání dobra a zla. Strážci této vertikály, jejíž zánik by znamenal rozpad

Milí přátelé,

po krátkém období po Vánocích vstupujeme letos hned 9. února Popeleční středou do postního času. Jsem rád, že slyším kolem hlasy, které vnímají realitu postního období jako čas bez tanečních zábav, čas odříkání si masitých pokrmů, čas účastnit se zvláštních postních bohoslužeb. Je to znamení naší živé víry, potřeba udělat něco ...

Všechno ať však spěje k jednomu cíli. K prohloubení naší víry, k vědomí toho, co pro mne Ježíš vykonal hlavně na konci svého života, kdy byl odsouzen a potom za mne zemřel na kříži.

Doufám, že se Vám nový formát našeho časopisu líbí. Jenom mě trochu mrzí, když se vinou pošty často stane, že časopis dojde se zpožděním a nebo nedojde vůbec. Je opravdu těžké zjistit, na kterém místě poštovního řetězce došlo ke ztrátě.

Poslední neděle každého měsíce bude příležitostí pro vaše děti naučit se nějakou lidovou píseň. Mše svatá začíná v 10:30. Bezprostředně po ní, tj. v 11:30, bude učitelka hudby paní Marta Pope učit děti národní písně. Začínáme v neděli 27. února. Všechny děti jsou srdečně zvány.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

(pokračování z druhé strany)

našich duchovních a mravních hodnot, by měly být právě církve. Jenže mnoho lidí vnímá církev (a zejména katolickou) spíše jako chamtivé subjekty, které chtějí od státu získat majetek – velmi názorný byl v této věci spor o to, komu má patřit Svatovítská katedrála. Představa, že chrám byl vybudován pro bohoslužbu, a nikoli jako budoucí architektonická památka, připadá zřejmě příliš zpátečnická těm, kdo trvají na tom, že katedrála má patřit "všemu lidu", tj. státu nebo obci. Myslím, že toto zmatení pojmů v otázkách religiozity má hluboké kořeny a do určité míry souvisí s vlažným českým vztahem k vlastnímu národu a státu. Sovětskou okupaci česká společnost jistě nenesla lhostejně, a vůbec už ne zpočátku, nicméně také nevítrala zhroucení komunismu v listopadu 1989 jako osvobození od sovětského útlatku, jak tomu bylo v jiných postkomunistických státech. Jiné středoevropské společnosti viděly ve zhroucení komunismu i pád cizího utlačovatele a možnost návratu k vlastním tradicím. Pro nás cizí útlatk mnoho neznamenalo a o českých národních tradicích víme pramálo. Obehraný kolovrátek jiráskovského vnímání dějin nám velí vidět sebe samé jako dědice mistra Jana Husa a oběti protireformace – a katolicismus jako hlavního nepřítele. Takto zjednodušený pohled samozřejmě nepřeje debatě o přínosech náboženského pohledu na svět ani náboženské víře. Tím méně pak povzbuzuje zájem o kněžství.

II

Žil som sám a nemal som nikoho, s kým by som sa mohol úprimne pohovárať, až kým mi raz pred šiestimi rokmi v púšti na Sahare vypovedal motor. Niečo sa v ňom rozbilo. Nemal som so sebou mechanika ani žiadnych spolucestujúcich, takže som sa do zložitej opravy musel pustiť sám. Bola to otázka života a smrti.

Pitnej vody som mal sotva na týždeň.

Prvý večer som zaspal na piesku, vari tisíc míľ od obývaných oblastí. Pripadal som si ako stroskotanec na plti uprostred šireho mora. Určite si viete predstaviť, aký som bol prekvapený, keď ma na svitani zobudil čudný hlások:

„Prosím... nakresli mi barančeka...“

„Čože?“

„Nakresli mi barančeka...“

Vyskočil som, akoby do mňa udrel hrom. Pretrel som si oči a pozorne som sa zadíval na čudného človečika, ktorý si ma vážne premeriaval.

Toto je asi jeho najlepší portrét, aký sa mi podaril neskôr nakresliť.

Kresba, samozrejme, nie je ani zďaleka taká pôvabná ako model, ale ja za to nemôžem. Dospeli ma raz navždy odradili od maliarskej kariéry, keď som mal šesť rokov, takže som sa nenaučil kresliť nič iné, iba zatvorených a otvorených veľhadov. Prekvapene som civel na to zjavenie. Veď som bol na tisíc míľ vzdialený od akéhokoľvek obývaného miesta. A môj človečik nevyzeral, že by zablúdl, ani že je na smrť unavený či hladný, polomŕtvy od smádu či vystrašený. Ani trocha nevyzeral ako dieťa stratené v púšti, tisíc míľ od akejkolvek obývanej oblasti. Keď som sa konečne zmohol na slovo, povedal som mu:

„Čo tu robíš?“

A on tichučko vážne opakoval:

„Prosím, nakresli mi barančeka...“

Ak máme pred sebou nejakú obzvlášť veľkú záhadu, neodvažujeme sa nepočúvnuť. Hoci sa mi to videlo tu, tisíc míľ od obývaných miest, a navyše

v nebezpečenstve smrti, trochu nezmyselné, vytiahol som z vrečka kus papiera a plniace pero. Potom som si zrazu uvedomil, že som študoval predovšetkým zemepis, dejepis, matematiku a gramatiku, a povedal som tomu človečikovi (asi trocha namrzene), že neviem kresliť. Odvetil mi: „ To nevádi. Nakresli mi barančeka. “

Nikdy predtým som barančeka nekreslil. Preto som mu nakreslil jednu zo svojich dvoch kresieb. Obrázok zavretého veľhada. A veľmi som sa čudoval, keď som počul, čo mi ten človečik hovorí:

„ Ja nechcem slona vo veľhadovi. Veľhad je nebezpečný a slon zaberie veľa miesta. Potrebujem barančeka. Nakresli mi barančeka.“

Tak som teda kreslil.

Pozorne sa na kresbu zahľad a povedal:

„ Nie, tento baranček je chorý. Skús nakresliť iného. “

Tak som nakreslil tento obrázok:

Môj malý priateľ sa zhovievavo usmial:

„ Ale to predsa nie je baranček, to je baran. Má rohy...“

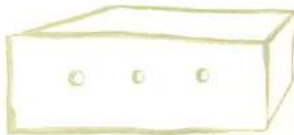
A tak som kresbu opäť prerobil.

On ju však odmietol tak ako tie predchádzajúce:

„ Tento je veľmi starý. Ja chcem takého, ktorý bude dlho žiť.“

Už som strácal trpezlivosť, pretože som sa chcel čo najskôr pustiť do rozoberania motora, a tak som načarbal túto kresbu:

A vyhlásil som:

„To je debnička. A tvoj baranček je vnútri.“

Prekvapilo ma, že sa tvár môjho malého sudcu rozžiarila.

„Presne tak som si to predstavoval. Myslíš, že ten baranček zožerie veľa trávy?“

„Prečo?“

„Pretože u mňa doma je všetko maličké...“

„Určite to postačí. Dal som tam len celkom malého barančka.“

Sklonil sa nad kresbu.

„No, taký celkom malý zasa nie je... Aha, pozri, zaspal...“

Tak som sa zoznámil s malým princom.

(pokračování příště)

Minigalerie krajanů

Václav Sedláček je jeden z hlavních zakladatelů naší krajské rodiny při kostele Panny Marie Karmelské v Astorii. Setkáte-li se s ním, máte vždy jasno, jaké jsou jeho názory a životní postoje. Biblicky řečeno, jeho řeč je „ano ano, ne ne“. Setkali jsme se v jeho bytě v Astorii, kde už bydlí dlouhá léta.

Jistě pochopíte, že bohaté zážitky a spletitost osudu se nedají směstnat na pár řádek. Zde je aspoň to nejpodstatnější.

„Narodil jsem se v Havřicích 8. prosince 1919. Otec pocházel ze selské rodiny, maminka také. Už jako mladý byl otec taky Orlem. Otec zemřel, když mně bylo jedenáct a půl roku. Mařa, moje mladší sestra, měla o dva roky míň, bratr Franta byl o šest roků mladší. Byli jsme sedláci, ne velicí, měli jsme jen 7 hektarů. Já jsem se ještě narodil pod doškovou střechou. Do školy jsem chodil v Havřicích a potom do měšťanky v Uherském Brodě. V Uherském Brodě jsem také vystudoval hospodářskou školu. I moje manželka tam studovala.“

Paní Lída Sedláčková dodává:

„Byla jsem jediné děvče v celé hospodářské škole. Chtělo to odvahy, ale ředitel školy si mě vzal pod ochranu. Seděla jsem vždycky v první lavici a studium mně šlo vždycky dobře.“

Jak jste se angažoval v Orlu?

Od patnácti roků jsem byl vedoucí žactva. Měl jsem na starosti 60 žáků. Za dva roky, když jsem odcházel, už jich bylo 120. Podařilo se mně mládež podchytit tzv. brannou výchovou. S klukama jsme bojovali, měli jsme palice jako flinty a dělali jsme různé obchvaty. Kluci byli do toho žhaví, celá dědina se zájmem sledovala naše manévry. Páter Dubský, později starosta československého Orla v exilu, mě potom vybral do ústřední vzdělávací školy, která byla ve Zlíně. Náročné školení bylo ukončeno zkouškami a

diplomem. Po školení jsem se stal jednatelem cvičitelského sboru 5. okrsku orelské Velehradské župy. Byl to velký okrsek, měli jsme 14 jednot, znal jsem je všechny. Vytrénoval jsem osmičlenné družstvo, naší specialitou bylo cvičení na hrazdě, dostávali jsme moc pozvání na veřejné cvičení.

Jak jste se poznali s manželkou?

To bylo za války. Pracoval jsem ve zbrojovce v Uherském Brodě se švagrem mojí manželky. Ten jednou poznamenal: „Moje manželka má sestru, je šikovná, vzdělaná, inteligentní, nechceš se s ní sejit?“ Pozval nás všechny společně do kina. Vlastně jsem ji od vidění znal z kostela. Po nějakém čase jsme se rozhodli, že se vezmeme a já jsem se postupně vzdal všech politických a orelských funkcí. Svatbu jsme měli 18. října 1947 na Provodově, krásném mariánském poutním místě. Byl to duchovní zážitek, sezdaval nás náš zpovědník a při mši nám dal přijímat z kalicha, což bylo tehdy velmi neobvyklé.

Proc jste se vlastně rozhodl odejít?

Byl jsem hodně politicky činný v Orlu a v lidové straně. První náznak jsem dostal od listonoše, Franty Chramosty. Řekl mně: „Václave, já musím všechny dopisy, které dostáváš nebo posíláš, dávat do zvláštní kanceláře.“ Druhá událost byla, že náčelník Orla z Havřic si se mnou vyžádal schůzku, – bylo to tajně – pozdě večer, na smluveném místě. Upozornil mě, že musí hlásit všechno, co řeknu a s kým se stýkám. Asi byl do něčeho namočený, že ho dostali. Třetí událost byla, že byl na mě nasazený nějaký estébák, provokatér. Přišel k nám do kuchyně s pistolí za pasem a prohlášoval, že musíme udělat převrat a pracovat proti komunismu. Jeho jméno si pamatuji dodnes. Druhý den jsem to ohlásil svému kamarádovi na okresním sekretariátu lidové strany v Brodě. Ten zatelefonoval Janulíkovi, bezpečnostnímu referentovi okresního výboru, který byl komunista. Říká mu: „Podívej se, já mám zprávu, že posíláte provokatéry mezi lidi. Zrovna před chvílkou byl u mě Sedláček, je to dobrý občan, poctivý člověk ...“ On ho přerušil a říká mu: „Takovým poctivým lidem my podřezáváme krky.“

A potom ještě vznikla jedna rozhodující situace. Zemědělci svolali schůzi, bylo to na vytvoření družstva. Řekl jsem tchánovi: „Já mám chuť tam jít i nejtít. Protože když tam půjdu, tak se neudrím a něco řeknu, a když tam nepůjdu, nebudeme vědět, co se děje.“ Můj tchán mně poradil: „Tož tam běž ale nic neříkaj.“ Tak jsem tam teda šel. Ke konci schůze se na nás řečník obrátil a říká: „Nyní se vás ptám, sedláci, kdo z vás půjde přesvědčovat zemědělce, aby šli do družstva? A prvního sa ptám tebe, Václave.“ Bylo to zřejmě narafičené. Vždycky jsem byl jednoznačně proti a mluvil jsem tak i na schůzích. Odpověděl jsem mu: „Tondo, jak já, který nevěřím, že to, co říkáte, je pravda, mám jít přesvědčovat druhé?“ Nastalo ticho jak v kostele. Pak mě kvůli tomu volali na Stb, kde mně tvrdili, že pobuřuji lidi. Než jsem šel k výslechu, navštívil jsem pátera Javora, vyzpovídal jsem se, on mi dal zvláštní požehnání a řekl mně: „Neboj se, jsi v dobrých rukou.“ Od té chvíle jsem měl v duši klid.

Během dalšího týdne jsem se setkal s Karlem Smetanou z Nivnice, který se mně svěřil, že musí utéct za hranice. Řekl jsem mu, že jdu s ním. To

bylo v úterý. Domluvili jsme se, že půjdeme na „dřevo“. Šlo to tak rychle, že on přišel k nám do Brodu ve čtvrtek a říká: „Tož jedem na to dřevo, nebo ne?“ Rychle jsem sehnal nějaké peníze, abych měl na cestu. V sobotu jsme odjeli. Šlo to velmi rychle. Moje manželka to nevěděla, jenom jsem jí řekl, že když všechno půjde dobře, jsem v neděli nazpátek. Odešel jsem 28. října roku 1951. Měli jsme tři malé děti. Bylo to velmi těžké. Žehnal jsem všem. Nejmladší dcera byla v kolébce, ale její oči definitivně věděly, že se něco děje. Jak jsem odcházel, udělal jsem asi deset kroků a nejstarší dcera říká: „Tatínku, vraťte se.“ To byla pro mě „rána pod pás“. To jsem nečekal. Jak to může vědět, kam jdu? Pokračoval jsem dál a už jsem se neohlédl. Z Vídně jsem podal zprávu, že zůstávám venku a že pojedu do Ameriky. Na hranicích nás převáděl předseda KSČ v Dolním Němčí. Byl opilý, nevím, jestli úmyslně nebo ne, a tak jsme několikrát přecházeli hranice do Rakouska a zpět. Nakonec nás poslal správným směrem. Ve Vídni jsme pak vystoupili z autobusu a začali jsme nadávat na komunisty, nahlas. Šla kolem jedna paní a říká nám: „Mládenci nenadávejte, tady je ještě ruská zóna, americká začíná až o dvě ulice dál“. Lekli jsme se a hned jsme utíkali do americké zóny. Moje manželka byla potom u výslechu na Stb. a byla odsouzena na 5 let. Nakonec nevěděli, co s dětmi, a tak ji propustili.

V Rakousku jsme pracovali u strážních oddílů. Strážili jsme nějakou municí, ale já jsem tomu moc nevěřil. Potom si pamatuji, že ten rok velice přšelo, lidé potřebovali sekat trávu. Najal si nás jeden sedlák. To, co on dělal 14 dní, my jsme posekli a usušili za 4 dni. Vydělali jsme si nějaké peníze, páter Omasta nám pomohl vyřídit víza do Itálie a tak jsme se rozjeli do Říma. Podívali jsme se po Římě, byli jsme také v Nepomucenu a na Velehradě, tam tenkrát už byl páter Hrubý. Oslavili jsme svátek sv. Pavla, patrona Římanů, který se tehdy slavil 30. června. Pamatuji se, že tam byl krásný ohňostroj.

Za rok a den jsem přiletěl do Ameriky. Na letišti JFK se otevřely dveře do haly, stál tam nějaký Slovák a držel plakát: „Vítám vás, krajané“. Měl jsem v kapse 50 centů. Ze začátku jsem pracoval v různých firmách a učil se anglicky. Později jsem uklízel v noci v NY Public Library a přes den jsem studoval účetnictví. Po dosažení diplomu jsem 21 let pracoval jako Senior accountant v Queens Borough Public Library .

Při studiu i při zaměstnání jsem byl velmi aktivní v krajanském a katolickém životě. Byl jsem přesvědčený o důležitosti katolických spolků a věnoval jsem tomu všechn svůj volný čas. Založili jsme v NYC Orla, měli jsme 39 členů.

Velkou akcí, kterou jsem ještě spoluorganizoval, bylo výročí 1100 let od příchodu Sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. Podařilo se mně tehdy získat 37 spolků k účasti na oslavě. Dokonce starosta NYC Wagner prohlásil oficiálně ten den za den Cyrila a Metoděje. Oficiální pergamen mám schovaný. Významnou událostí pro katolíky byla návštěva kardinála Berana v USA. Jako místopředseda Národního svazu českých katolíků jsem organizoval jeho pobyt v New Yorku. Nebylo to snadné, musel jsem být neustále ve střehu, s kým jednám. Estébáci nasadili své lidi i do katolického prostředí, chodili i do kostela. Můj názor je takový, když jim člověk

okamžitě řekne svůj názor a dá jim najevo, že se jich nebojí, oni odejdou. A to je stejné i s čertem. Pamatuji si, jak jeden estébák, co chodil i do kostela, mě naváděl, abych jel domů a něco jim slíbil, aby moje rodina mohla být tady. Tomu jsem jasně řekl, že jestli se ještě jednou objeví v kapli, tak živý nevyjde. Už tam víc nepřišel.

Musím dodat osobní vzpomínku na kardinála Berana. Při uvítání se mne ptal na moji rodinu, řekl jsem mu, že je ještě v Československu a on mně odpověděl: „Nebojte se, vy se setkáte.“ Podobný nadějný vzkaz jsem dostal i od Padre Pia. Napsal jsem mu dopis a on mně vzkázal po Dr. Dido, že se se svou rodinou shledám. Setkali jsme se po 17 letech roku 1968, den po Thanksgiving. Setkání bylo velmi šťastné.

Dvě dcery vystudovaly medicínu v Římě v Itálii, působí jako lékařky v NY. Třetí je profesorka hudby, získala Master Degree na Manhattan School of Music.

V roce 1968 přijelo hodně lidí z Československa. Bylo jasné, že tu potřebujeme českého kněze. Kontaktoval jsem tehdy biskupa Škarvadu, který byl redaktorem českého kněžského časopisu Vinculum. On dal do časopisu výzvu, aby se přihlásil český kněz pro NYC. Přihlásil se salesián P. Alois Vyoral.

Marta, která byla svědkem rozhovoru, nakonec dodává.

Mamince a tatínkovi vděčíme za všechno. Svým životem a příkladem nám neustále ukazují, že když je člověk věrný Bohu, dovede všechno překonat a přitom žít radostně.

Moc Vám děkuji za rozhovor a přeji hodně Božích milostí do dalších let, pro celou Vaši rodinu.

Fr. Antonín

Umění darovat

Dovolte mi podělit se s vámi o pár postřehů, které jsem vnímal po katastrofě v Asii. Všichni víme, jak velká vlna solidarity a pomoci se zvedla bezprostředně po neštěstí. Mnoho států a organizací začalo ihned s pomocí. A lidé, především na Západě, reagovali. Setkal jsem se také s velkou kritikou toho, jak byly zprávy z oblastí podávány. Nebyl to vlastně jakýsi druh „show“. Televize donekonečna opakovala záběry tsunami a lidé před televizními kamerami oplakávali své příbuzné. V mnoha pořadech pak vysvětlovali organizátoři, jakým způsobem a jak nejlépe chtějí pomoci. Lidé se ptali, kam a jak mají své dary poslat. Mnozí z nich také varovali, že peníze poslané na tento účel nikdy nedojdou, nebo že jenom malá část pomůže strádajícím. V jednom rozhlasovém pořadu věnovaném pomoci postiženým lidem posluchači telefonovali a vyjadřovali svůj názor. Objevil se tam i dotaz, kolik že poslaly postižené země České republice, když tam byly záplavy (1997 a 2000). Další dotaz byl, jakým způsobem a kolik pomáhají bohaté arabské země svým bratrům muslimům hlavně v Indonésii. Z dotazů a názorů člověk mohl usoudit, kdo má jaké vzdělání a jak se dívá na dění ve světě.

Rád bych připomenul několik všeobecných křesťanských pohledů na náš svět. Z křesťanského hlediska jsou všichni lidé na této planetě našimi bratry a sestrami. Bůh je stvořil a má je rád. To, že někde dojde k neštěstí, neznamená Boží trest. Jakkoli pomoc strádajícím lidem přináší mnohdy větší užitek dávajícímu, než tomu, komu je příspěvek určen. Člověk se totiž stává svobodnějším a ovládá své peníze, ne peníze jeho. Naučit se dávat a pomáhat je snad jedna z nejkrásnějších věcí na světě.

I když naše motivy pomoci byly rozličné a naše dary různě velké, s nadsázkou mohu říci, že se v tu chvíli velmi podobáme Bohu. **Vždyť On je ten, který neustále dává a miluje tento svět.** Díky Bohu za Vás.

Fr. Antonín

Blahopřejeme

25. ledna oslavila své životní jubileum paní **Marta Kotyzová**. Celá krajanská rodina Vám, milá paní Marto, přeje do další padesátky hodně štěstí a Boží požehnání do dalších let.

Pan **Honza Pasáček** oslavil své 70. narozeniny 29. ledna. Milý Honzo, za celou krajanskou rodinu Ti přeji hodně štěstí a zdraví. Moc děkuji za pomoc při organizování zábav a také za pomoc při údržbě auta. Ať Ti Bůh žehná do dalších let.

Fr. Antonín

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

V péči o trpící nám Ježíš poskytuje tisíce příležitostí vnášet naději do mnoha lidských životů.

Matka Tereza z Kalkaty

Člověk doufá v to, co miluje. Primo Mazzolari

Pro zasmání

Ukázka části Janova evangelia přeložena do Hantecu:

(zvláště pro emigranty z Brna a okolí se znalostí brněnského nářečí)

Jan 8, 3-11

3 Doklapala k Šéfovi sajtna s jakósi koc

4 a hlásí: „Šéfe, tudletu fuchtlu jsme lapli, jak kysala s cizím konópkem.

5 Od Mojžíša máme gebír ju umlátit šutrama. Co ty na to?“

6 Splichtili na něj flignu, aby ho mohli nabonzovat.

Šéf si čupl a čmrdlikal do písku.

7 Když do něj furt vandrovali, hókl na ně:

„Kdo seš čistě, migni ju grimlem!“

8 A zase si čupl a čmrdlikal.

9 Celá sajtna se zdekovala a pila pali.

10 Šéf nasísl na koc: „Kde só všeci, kocóre? Žádné tě neodemel!“

11 „Ani rana, Šéfe,“ hlásí koc.

A Šéf na to: „Ani já tě neodemel. Sypé pali a už žádný levoty!“

Zemřeli

Dne 10. ledna 2005 zemřela paní **Jarmila Mudra-Šebíková**. Poslední rozloučení se konalo 18. ledna v Glascott Funeral Home. Odpočinutí věčně dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Dne 2. ledna 2005 zemřel ve věku nedožitých 73 let náš dlouholetý člen krajské rodiny pan **Dionysius Ruskevich**. Bude nám moc chybět. Poslední rozloučení se konalo 6. ledna 2005. 7. ledna byl pohřben v Glen Spey, NY. Odpočinutí věčně dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Z pastorační konstituce II. Vatikánského sněmu o církvi v dnešním světě

Nejhlubší otázky, které si lidstvo klade

Dnešní svět se jeví zároveň jako mocný i slabý, schopný nejlepšího i nejhoršího, neboť se mu otvírá cesta k svobodě nebo otroctví, k pokroku nebo úpadku, k bratrství nebo nenávisti. Mimoto si člověk uvědomuje, že je na něm, aby správně usměrňoval síly, které sám vyvolal a které ho mohou buď rozdrtit, anebo mu sloužit. Proto si klade některé otázky.

Rozpory, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší rozporností, jež tkví v srdci člověka.

Neboť v člověku samém je mnoho činitelů, které se mezi sebou střetávají. Zatímco na jedné straně zjišťuje, že je mnohostranně omezen, neboť je bytost stvořená, cítí na druhé straně, že je ve svých touhách neomezený a povoláný k vyššímu životu.

Mezi mnoha věcmi, které ho lákají, je nucen neustále volit a některých se zříkat. Navíc je slabý a hříšný, a tak volit a některých se zříkat. Navíc je slabý a hříšný, a tak často dělá, co nechce a nedělá co by dělat chtěl. Proto sám v sobě trpí rozpolceností, a z té vzniká tolik vážných rozbrojů také ve společnosti.

Dost lidí odvádí od zřetelného uvědomění tohoto dramatického stavu jejich praktický materialismus, anebo jim třeba brání bída, která na ně tíživě doléhá, aby se nad ním vůbec zamysleli.

Mnozí se domnívají, že naleznou klid v některém z různých výkladů světa, které se jim nabízejí.

Někteří zase očekávají, že lidstvo dospěje k pravému a plnému osvobození pouhým lidským přičiněním, a jsou přesvědčeni, že budoucí vláda člověka nas světem splní všechna přání lidsého srdce.

Nechybějí ani takoví, kteří se vzdali naděje nalézt smysl života a vychvalují odvahu těch, kteří se domnívají, že lidská existence postrádá jakýkoli opravdový význam a snaží se jí dát celkový smysl jen na základě vlastního rozumu.

Tváří v tvář dnešnímu vývoji světa však neustále roste počet lidí, kteří si kladou a s novou naléhavostí pocítují nejzákladnější otázky: Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti, které přes všechny dosažený pokrok trvají? Nač ona vítězství, tak draze dosažená? Čím můž člověk přispět společnosti a co od ní může očekávat? Co přijde po tomto pozemském životě?

A církve věří, že Kristus, jenž pro všechny zemřel a vstal z mrtvých, dává člověku skrze svého Ducha světlo a sílu, a by mohl dostat svému nejvyššímu povolání, a věří, že lidem nebylo dáno os nebem jiné jméno, v němž by došli spásy.

Věřící také, že klíč, střed a cíl celých lidských dějin je v jejím Pánu a Učiteli. Kromě toho církve tvrdí, že za všemi změnami je mnoho věcí, které se nemění a které mají svůj poslední základ v Kristu, jenž je stejný včera, dnes i na věky.

Mše svaté v únoru 2005

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Feb-05	Za zemřelé rodiče Marii a Antonína	rodina Sadlíkova
02-Feb-05	Za Dionyse Ruskeviche	Libuše Králová
03-Feb-05	Za Jarmilu Mudry Šebik	Libuše Králová
04-Feb-05	Za Mons. Karla Vránu	Růžena Bunžová
06-Feb-05	Na poděkování Pánu Bohu a za rodinu Daňkovu a Kadlečkovu	manželé Daňkovi
08-Feb-05	Za uzdravení a Boží ochranu	rodina Sadlíkova
09-Feb-05	Za manžela Pavla a syna Edvarda	Ludmila Adamec
10-Feb-05	Za Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
11-Feb-05	Za zemřelého Víta Slavického	rodina Fojtíkova
13-Feb-05	Za Růženu Toušovou	Jiřina Vobořilová
14-Feb-05	Za Dođu Lehm	Zita Lehm
16-Feb-05	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
18-Feb-05	Za Oldřicha Benáčka	Libuše Králová a Jiří Široký
19-Feb-05	Za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
20-Feb-05	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
22-Feb-05	Za Mons. Karla Vránu	rodina Weirichova
23-Feb-05	Za Prof. Zdenka Rutara	Dagmar Žalmanová
25-Feb-05	Za Dionyse Ruskeviche	Růžena Bunžová

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli:

Zdenek a Zdenka Sádlikovi, Alois Petržela, Martha a Joseph Melko, Mary a Simon Chvilíčkoví, George Pospíšil, Dennis Ruskevich, Miloš Knorr M.B.E., Winter Ball, restaurace Koliba.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci únoru:

George K. Kolasa 1. února, Libuše Čížová 2. února, Helena Weirich 3. února, František Daněk 7. února, Libuše Králová 7. února, Libby M. Hurdes 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Mahtilde Hálka 14. února, Františka Uhlířová 16. února, Vladimír Palička 17. února, P. Josef Kadlec SJ 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, P. Jindřich Kotvrda 27. února, Jarmila Weirich 27. února.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohannepomucene.org>

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, New York 11 375

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.czechia.com/zvon>